

Hadsiz Çağ

– MESUT ÇİFTÇİ · 25 Mart 2013

Cehalet çağına hoş geldiniz baylar, bayanlar. Lütfen bilgisayarlarımızı kapatalım, cep telefonlarımızı da. (Kitaplarımızı zaten cep telefonlarıyla değişmedik mi?) Bilgiye bu kadar çok kolay ulaşılabilen ve bu kadar çok kara cahilin olduğu bir çağ sanırım yeryüzünde yaşanmamıştır. Hepimiz her şeyi biliyoruz, bu olabilir mi sizce? Ya hepimiz süper zeki yaratıklarız ya da hepimiz yalancılıkta zirvedeyiz. İnsan hissettiği değildir, bu büyük bir yanılgı. Cahil cesareti ve cehalet huzuru hissettiğimiz. İki satır yazı yazan herkes kendini yazar zannediyor, iki mısra şiir yazmaya çalışan herkes kendini şair zannediyor. Bu büyüklenme aslında insanın cehaletinden kaynak almıyor mu? Dünyanın en kötü şiirlerini yazan kişi, kendini şair sanıyor bir de utanmadan, sıkılmadan kendinde eleştiri yapacak hakkı buluyor. (Birisi şu tetiğe basabilir mi lütfen?) Bizim milletin karakteristik özelliğidir gerçi ama bu kadarı da fazla değil mi sizce? Bizde bir film yapılırsa herkes film eleştirmeni olur, bir tiyatro oyunu oynanır herkes tiyatrocusu olur, bir deprem olur herkes jeofizikçi olur, bir ekonomik dalga yayılır herkes ekonomist olur, bir futbol maçı yayınlanır herkes teknik direktör olur, bir kitap yayınlanır herkes edebiyat eleştirmeni olur. Bu ne hadsizliktir böyle? Hadsizlik bir davranış biçimi halini aldı maalesef. Önceleri herhangi birisine kitap okuyor musun diye sorulduğunda eğer okumuyorsa utana, sıkıla bir bahane uydurmaya çalışırdı. Ama şimdi insanlar kitap okumadıklarıyla övünür hale geldiler. Bilgisayar, internet, cep telefonu, televizyon dururken kitap mı okunur? Diye kendilerini savunuyorlar. Hatta bazı hadsizler bu devirde kitap okuyanları suçlar hale geldiler, lakap takıyorlar. (İşte cehalet bu yüzden savaşılmaması gereken bir şeydir.) kitap okumayıp kitap yazmaya çalışan cahiller sürüsü, şiir okumayıp şiir yazmaya çalışan hadsizler sürüsü. Bunun adı özgürlük mü? (Popüler kültürün koyunlarına merhaba) Bu yazıyı rahatsız olduğum için yazıyorum. Bu durumdan rahatsız olmayanları ise bu durumun içerisindeki kişiler olarak sınıflandırıyorum. Çünkü hiç kimse kendinden rahatsız olmaz, hiç kimse yağurdum ekşi demez. Kargaya yavrusu şahin görünürmüş derler ya hani. Rant peşindeki bir grup var, bu durumun farkında olmalarına rağmen işlerine geldiği için ses etmiyorlar. Neden Bizim jenerasyonumuzun Yaşar Kemal'leri, Fakir Baykurt'ları, Aziz Nesin'leri, Peyami Safa'ları, Orhan Kemal'leri, Attila İlhan'ları, Ümit Yaşar'ları, Haldun Taner'leri yok? Neden üretim kabız edebiyatçılarımız var? Neden yazılanların tamamına yakın bir kısmı aşkla, sevgiyle alakalı? Toplumcu gerçekçi yazar ve şairlere ne oldu? Nerede realizm? Çalışmayan üretmez elbette. Hiçbir işte emek harcamaksızın kazanç elde edilemez. Hele hele edebiyat gibi ciddi bir konuda bunun imkânı yoktur. Ama şimdi edebiyat siteleri, edebiyat dergileri, çalışmadan, yorulmadan, emek harcamadan kazanç elde etmek isteyen sözde edebiyatçılar tarafından istila edilmiş. Arsızlık, hadsizlik almış yürümüş. Böyle durumlarda en iyi ölçüm zaman tarafından yapılır, zaman tüm bu hadsizlikleri siler süpürür. Zamanın cehalete tahammülü yoktur, asla hafızasında tutmaz. Zamanın eninde sonunda insanları ve yapıları yargılayacağını biliyorum. Benim üzüldüğüm adaletin yerini bulmaması değil, benim üzüldüğüm böyle bir cehalet çağında zihnimin ve düşüncelerimin harcanıp gitmesi maalesef.